Kar Tanesi
Kemanı
Yavuz DEMİRKIRAN

Kar Tanesi Kemanı

Yavuz DEMİRKIRAN

Frost Hollow köyünde kış erken gelmiş ve çok uzun sürmüştü. Kar kapıların önüne yığılmış, rüzgâr sokaklarda ıslık çalıyordu. Ama küçük bir kulübenin içinde Eliza, ateşin yanında oturmuş kemanını çalışıyordu. Açık kahverengi teni, iki gevşek örgüyle toplanmış dalgalı kestane rengi saçları ve kış gökyüzüyle uyumlu gök mavisi bir kazağı vardı.

Eliza müziği her şeyden çok severdi. Çalarken ela gözleri parıldardı ve omzundaki minik kahverengi serçesi Pip bile ona eşlik ederek cıvıldardı. Pip, Eliza'nın sadece onun için ördüğü küçük kırmızı atkıyı takıyordu. "Bir gün bütün köy için çalacağım," dedi Eliza. Pip neşeyle cıvıldadı, sanki "Çalacaksın!" der gibiydi.

Soğuk bir sabah Eliza ve Pip tavan arasını keşfettiler. Tozlu bir köşede, eski bir sandığın arkasında Eliza uzun bir ahşap kutu buldu. İçinde soluk kış ağacından oyulmuş bir keman yatıyordu. Hiç erimeyen bir buz parçası gibi pürüzsüz ve soğuktu. "Sen nereden geldin?" diye fısıldadı Eliza. Pip merakla yaklaştı.

Eliza kemanı kaldırıp çenesinin altına yerleştirdi. Yayı tellere sürttüğünde büyülü bir şey oldu. Notalar havaya yükseldi ve narin kar tanesi şekillerine dönüştü! Başının etrafında dans edip parıldayarak döndüler. "Pip, bak!" diye soluğu kesildi Eliza'nın. "Bu keman kar tanesi müziği yapıyor!"

Eliza hemen Büyükbaba Orin'e göstermeye koştu. Uzun boylu ve hafifçe kamburdu, gür beyaz sakalı ve pas kırmızısı bir paltosu vardı. Kemanı görünce gülümsedi. "Ah, kar tanesi kemanı," dedi. "Bunu çocukluğumdan beri görmedim. Kalbinin duygularını çalar." Eliza'nın gözleri kocaman açıldı. "Gerçekten mi?" diye sordu. "Öyleyse çalışmalıyım!"

Eliza her gün çalıştı. Parlak, yıldızlı kar taneleri yapan neşeli ezgiler çaldı. Yumuşak, süzülen taneler yapan hüzünlü ezgiler çaldı. Pip omzunda oturup ona eşlik ederek cıvıldadı. Bazen kar taneleri minik kırmızı atkısına konup küçük pırıltılara dönüşerek erirdi. Eliza müziğinin tam olarak ne hissettiğini gösterebildiğini öğrendi.

Ama köylüler zor bir kış geçiriyordu. Yiyecek kıttı ve soğuk sonsuz gibi görünüyordu. Eliza, erik moru şalı ve sevecen gülümsemesiyle tombul bir kadın olan Bayan Hallow'u ziyaret etti. "Herkes çok endişeli," dedi Bayan Hallow. "Moralimizi yükseltecek bir şeye ihtiyacımız var." Eliza bir an düşündü. "Bir fikrim var," dedi. "Bir kış konseri!"

Eliza, Bayan Hallow'a kar tanesi kemanından bahsetti. "Ben çaldığımda müzik kar tanelerine dönüşüyor," diye açıkladı. Bayan Hallow ellerini çırptı. "Ne harika bir teselli yolu!" Köylüleri köy salonunda toplanmaları için organize etti. Mumlar ve battaniyeler getirdiler, hatta küçük bir sahne kuruldu. Soğuğa rağmen herkes yardım etti.

Eliza her zamankinden daha çok çalıştı. Müziğinin kalpleri ısıtmasını ve endişeleri kovmasını istiyordu. Büyükbaba Orin şarkıları seçmesine yardım etti. "Kalbinle çal," dedi, "gerisini kar taneleri halleder." Pip nota sehpasına tünedi ve cesaret vererek cıvıldadı. Eliza heyecanlı ama kararlıydı. Duygularını bütün köyle paylaşmak istiyordu.

Konser gecesi geldi. Dışarıda kar yumuşakça yağarken köylüler salonu doldurdu. Eliza sahnede durdu, gök mavisi kazağı mum ışığında parlıyordu. Pip omzunda oturdu, kırmızı atkısı minik bir renk lekesiydi. Bayan Hallow ön sıradan gülümsedi. Büyükbaba Orin usulca başını salladı. Eliza derin bir nefes alıp yayını kaldırdı.

İlk nota minik bir kar tanesi gibi havaya yükseldi. Sonra daha da fazlası, ta ki salon ışık ve buzun dönen desenleriyle dolana kadar. Kar taneleri köylülerin etrafında dans etti, yanaklarına dokunup gülümsemelere dönüşerek eridi. Eliza umut ve sıcaklık şarkısı çaldı ve müzik herkesi sıcacık bir battaniye gibi sardı.

Eliza çalarken yüzlerin değiştiğini gördü. Endişe eridi, yerini hayranlık aldı. Çocuklar kar tanelerini yakalamak için ellerini uzattı. Yaşlı Bay Griggs gözünden bir damla sildi. Bayan Hallow ışıl ışıldı. Dışarıdaki rüzgâr bile susmuş gibiydi. Müzik bahardan ve güneş ışığından, dostlardan ve yuvadan söz ediyordu. Kelimelerin söyleyebileceğinden çok daha iyiydi.

Son nota sönünce salon bir an sessiz kaldı. Sonra herkes alkışladı ve tezahürat yaptı. Eliza kızardı ve Pip gururla cıvıldadı. Büyükbaba Orin ona sarıldı. "Başardın, Eliza," dedi. "Köyümüze sıcaklık getirdin." Bayan Hallow ekledi: "Bu geceyi uzun süre hatırlayacağız." Eliza içinde sıcak bir parıltı hissetti.

Konserden sonra köylüler hafiflemiş kalplerle evlerine yürüdü. Kar artık o kadar soğuk görünmüyordu. Müzikten ve güzel kar tanelerinden konuştular. Eliza, omzunda Pip'le Büyükbaba Orin'le birlikte yürüdü. "Bu gece bir şey öğrendim," dedi. "Neymiş o?" diye sordu Büyükbaba. "Müzik duyguları kelimelerin asla paylaşamayacağı kadar iyi paylaşabiliyor."

O günden sonra Eliza, köy teselliye ihtiyaç duyduğunda kar tanesi kemanını çaldı. Doğum günlerinde ve düğünlerde, sessiz kış akşamlarında çaldı. Her seferinde müzik dans edip parıldayan kar tanelerine dönüştü. Ve her seferinde köylüler gülümsedi. Eliza armağanını bulduğunu biliyordu: insanları müzikle bir araya getirmek.

Kar tanesi kemanı hâlâ Eliza'nın kulübesinde asılıdır, o özel kışın bir hatırası olarak. Eliza onu sık sık çalar ve Pip hâlâ ona eşlik ederek cıvıldar. Ve kışın ilk karı yağdığında köylüler, gök mavisi kazağı ve sarı atkısıyla müziği kalplerini ısıtan ve karı neşeye dönüştüren kızı hatırlar.